

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

april 2021

www.luisapiccarreta-goddelijkewil.org

*De Dienares Gods
Luisa Piccarreta*

BELOKEN PASEN

ZONDAG VAN BARMHARTIGHEID

In de stilte van de voor velen uiterst stille Goede Week hoorden we het Paulus maar nog eens zeggen: *“Hij werd gehoorzaam tot de dood, tot de dood op het kruis...”*

Hoe ontzettend belangrijk was ook gehoorzaamheid voor Luisa die in 1865 op de zondag van barmhartigheid werd geboren en gedoopt. Gehoorzaamheid wordt echter zo gemakkelijk ongehoorzaamheid, een ‘neen’ van de menselijke wil aan de Goddelijke Wil. *“Er gebeurt zoveel kwaad op de wereld, het kwade is zo duidelijk geworden”*, zei Jezus al honderd jaar geleden tot Luisa. Met Hem wou zij daarom een plaatsvervangend lijden ondergaan want *“een lijden van Mij uitgestort in de verborgenheid van het hart van wie Mij bemint, heeft de kracht om gerechtigheid te veranderen in barmhartigheid.”*

Dit brengt ons bij onze conferentie van enkele jaren geleden over Gods Barmhartigheid:

Op elke ongehoorzaamheid van de mens dat dus een 'neen' is van de menselijke wil, opent God een nieuwe liefdesweg. Hij vergeeft maar er is genoegdoening/eerherstel nodig. Op het 'neen' van Adam antwoordde Hij met een nieuwe toenadering tot de mens. Op het 'neen' van Babel antwoordde Hij met de uitverkiezing van Abraham...

Het verlangen later naar een koning voor de Israëlieten was in feite eigenzinnigheid (de opstandige menselijke wil) tegenover God, want God wilde (Zijn Goddelijke Wil) rechtstreeks Heer zijn van Zijn volk. Maar in de belofte aan David vormde Hij deze eigenzinnigheid (die opstandige wil) om tot een weg die vervolgens onmiddellijk naar Jezus leidde. Zo zou ook bij Christus sprake kunnen zijn van twee fasen in Zijn optreden (aanbieden en afwijzen, gevolgd door verzoening) (Benedictus XVI in 'Jezus van Nazareth', deel II blz 114-116).

En het gaat verder. Wanneer we teruggaan naar Mozes zien we hoe de belofte van gehoorzaamheid (Ex. 24,7-8) - essentieel voor het Verbond - onmiddellijk door het volk werd verbroken door de aanbidding van het gouden kalf.

Heel de geschiedenis die daarop volgde bestond uit het steeds opnieuw breken van de belofte van gehoorzaamheid. Op het ogenblik dat God Zijn volk in ballingschap liet gaan en de tempel werd verwoest leek de breuk zelfs niet meer te herstellen. Maar juist dan ontstond de hoop op een 'nieuw Verbond', niet meer berustend op de onstandvastige en ontrouwe menselijke wil maar onverwoestbaar gegrift in het hart van de mensen (Jer 31,33). Met andere woorden, het nieuwe Verbond zou gaan berusten op een onherroepelijke gehoorzaamheid die niet teniet kon worden gedaan. Die gehoorzaamheid - de gehoorzaamheid van de Zoon - moest diep zijn geworteld in het wezen van de mens. Hij maakte Zich tot Dienaar en nam alle menselijke ongehoorzaamheid op Zich, ja, tot in de dood.

En ook vandaag worden wij op zo vele vlakken met ongehoorzaamheid geconfronteerd, met een 'neen' aan wat God wil voor Zijn volk en vraagt voor Zijn Kerk. Voor hoeveel moet dus niet bestendig worden gebeden! Zo bad paus Franciscus vorige week in zijn 'Urbi et orbi': *"Ook dit jaar hebben vele christenen op meerdere plaatsen Pasen gevierd onder strikte beperkingen en soms zonder te kunnen deelnemen aan de liturgische vieringen. Laten wij bidden dat deze beperkingen, zoals elke beperking van de vrijheid van eredienst en godsdienst in de wereld, zouden opgeheven worden en iedereen toegelaten wordt om te bidden en God vrij te loven."*

God kan de ongehoorzaamheid van mensen, alle kwaad dat gebeurde, gebeurt en blijft gebeuren, niet zomaar over het hoofd zien als iets wat van geen belang en geen betekenis is. Zo een BARMHARTIGHEID, zo een onvoorwaardelijke vergiffenis zou een goedkope genade zijn. Onrecht en kwaad zijn realiteit. Zoiets moet worden verwerkt en geheel overwonnen. Dit is echte BARMHARTIGHEID. En omdat de mensen dat niet voor elkaar krijgen, doet God het zelf – dat is de 'onvoorwaardelijke' goedheid van God, die aan de andere kant staat van de Waarheid en de GERECHTIGHEID die daarbij hoort.

Zo trouw is God, dat Hij hier als God tegenover de mens maar ook als Mens tegenover God staat. Dit gebeurt in de gestalte van de ‘Lijdende Dienaar’ (Js 53,12), die de zonden draagt van velen, bij de belofte van het onverwoestbare nieuwe Verbond. Dit verbond wordt in het hart van de mens, van de mensheid zelf gegrift – onomkeerbaar. En dat door het plaatsvervangende lijden van de Zoon. De weerzinwekkende stroom van het kwaad stuit sindsdien op de gehoorzaamheid van de Zoon. In Hem heeft God zelf geleden. (ibid. blz 125-126)

Hierbij een vraag/bedenking van Luisa:

“Er kwam twijfel in mij op of de Drie Goddelijke Personen alle Drie hadden geleden of het Woord alleen.

En Jezus vatte Zijn spreken samen en zei: *‘Mijn dochter, gezien Zij van Mij onafscheidbaar zijn, daalden de Vader en de Heilige Geest samen met Mij neer en bleef Ik samen met Hen in de Hemel. Maar de taak van genoegdoening, van lijden en van het verlossen van de mens werd door Mij volbracht. Ik, Zoon van de Vader, nam de rol van de verzoening tussen God en mens op Mij. De geringste pijn kon Onze Godheid niet raken. Het was Mijn Mensheid die, op een onafscheidbare manier verenigd met de Drie Goddelijke Personen, ongehoorde pijnen leed en op een Goddelijke manier voldeed, door zichzelf te plaatsen in de BARMHARTIGHEID van de Godheid ...’* (Deel 19 - 31.5.1926)

Hoe dan ook, Christus’ gehoorzaamheid is altijd veel groter dan de steeds maar verder groeiende overvloed aan kwaad.

Hoe ontzettend dankbaar moeten wij hiervoor zijn, zeker nu we ook moeten vaststellen hoe “de waarde en de plicht van de gehoorzaamheid aan de Kerk volledig aan de kant wordt gezet”. En met deze uitspraak zitten we in een preek van Kardinaal Cantalamessa, huispredikant van de paus. “In sommige delen van de wereld is er verdeeldheid onder de katholieken, ook al wordt dit verzwegen of met minachting ontkent. Het is een zonde, het betekent dat ‘het koninkrijk van deze wereld’ in het hart belangrijker werd dan het Rijk Gods” – het Rijk van God, het Rijk van de Goddelijke Wil.

Ja, bidden wij verder, heel intens – in Gods Willen – voor onze Kerk, voor onze bisschoppen en priesters, en voor de gelovigen... Met heel veel vertrouwen blijven we ons naar de Hemel richten, naar de God van Barmhartigheid. Mag het ons nooit aan standvastigheid en doorzettingsvermogen ontbreken want *“vraag en u zal gegeven worden, klop en er zal u worden opgedaan.”* (Mt 7,7)

Met Luisa - vrouw van de Eucharistie en vrouw van de Kerk - vragen we: ‘Kom, o Allerhoogste Wil van God, kom toch heersen en regeren in Uw Kerk, in onze Kerk die we liefhebben en waarin we geloven, zoals op Pasen werd herhaald bij de hernieuwing van de doopbeloften.